

Egy kakas a hat tyúkból

Ismeretségünk pár hónapja alatt eddig mindössze annyi közös vonást fedeztem föl, hogy mindketten napi rendszerességgel látogatjuk a Stadt Kávéházat Budakeszin. Igaz, én mint törzsvendég, ő pedig felszolgálói minőségében. Most már tudom, Benny Goodman iránti rajongásunk is összeköt.

Az ő esetében ez több mint magától értetődő: amikor éppen nem felszolgál, zenél. Klarinétozik. Márpedig egy klarinétosnak a minden idők legnagyobbika – megkerülhetetlen. *Pregitzer Zoltán* nemcsak zenész, hanem zenekar-alapító is. A perbáli *Kövér Gyűk* megálmodója és spiritus rectora. Az elnevezés a rejtélyek ködébe vész, ugyanis a hat fiatalember se hattyúra nem emlékeztet, de tyúkra sem, lány pedig egy sincs köztük, de hát legyen elég annyi, hogy német tükörfordításról van szó.

– Hol is kezdjem – kezdi töprengően, amikor a zenekar-alapítás kezdeteiről kérdezem. – Valójában a múlt század 30-as-40-es éveigi kellene visszamennünk...

– Hiszen akkor még nemhogy ön, de szerintem még a szülei sem éltek!

– Valóban, éltek viszont a felmenőim, akik között nemzedékekre visszamenően sok zenész volt. Perbálon a háború előtt működött is egy *Pregitzer Zenekar*. Amikor még gyerekkoromban kutattam a régi családi iratok között, fedeztem föl sok korabeli kottát, és már akkortól érdekelt az a zenei hagyományt, amit együttessel szeretnénk tovább vinni.

– Szóval zenész családba született.

– Igen, édesanyám zongorázott és énekelt, édesapám harmonikázott. Őten vagyunk testvérek, és büszkén mondhatom, mindegyikünk játszik valamilyen hangszereken.

– Hol tanult zenélni?

– A számléki *Gungl József Zeneiskola*ba íratlak szüleim. A klarinét fortélyaiába *Péntek János* tanár úr avatott be.

– Gondolom, egy ilyen családban rendszeresek voltak a kamarazelésések.

– A családunkban valóban mindenki zeneértő és -szerető ember, de családi zenekar, kamarazene nemigen volt nálunk. Az öcsémmel viszont rendszeresen muzsikáltunk, tulajdonképpen a mi kis duónkra épült aztán tizenkét évvel ezelőtt az együttes. A többi zenekari tagot a zeneiskola fúvószenekarából ismertük.

– Ha jól tudom, alapvetően sváb tánczenét játszanak. Említette a régi kottákat a családi levéltárból, de előben hol találkozott ezzel a zenével?

– Gyerekkoromban a szüleimmel rendszeresen eljártunk a társas összejövetelekre, sváb bálókba, szóval én ebbe a hagyományba, ami napjainkra mint-ha veszítene életerejéből, ezért is tartom

fontosnak életben tartani, szinte beleszülettem, belenőttem.

– Hogyan?

– Túl azon, hogy igyekszünk minden föllépést elvállalni, ahova csak hívnak, és minél többet játszani ebből a repertoárból, gondot fordítunk arra is, hogy már a legkisebb korban is megismertessük ezt a zenét a gyerekekkel. Tervezzük, hogy óvodákban játékos zeneórákat, koncerteket adjunk.

– Azt mondja, a sváb hagyomány mára kissé megkopott. Ön szerint miért? Hiszen a környéken mindenütt, így Perbálon is, van nemzetiségi oktatás.

– Valóban, örülök is neki, de ebben kevéssé szerepel a magyarországi sváb nyelv és hagyomány, inkább a német nyelv és kultúra dominál. Ami az okokat illeti, véleményem szerint az elmúlt években rendkívül megváltozott a környék településeinek az összetétele, és megváltozott az életmód is. Azt hiszem, ezek együtt a hagyományok elhalványulásával járnak.

– Maradva Perbálnál, nemcsak sváb hagyomány létezik a községben.

– Természetesen, ezért aztán magától értetődő, hogy tót népzene is szerepel a repertoárunkon. És természetesen szívesen el-elkalandozunk a dzsessz vagy a filmzenék világába is.

– Hol szoktak fellépni?

– Évente megtartjuk itt, a községben a tradicionális karácsonyi koncertünket, de az esküvői menetekben is ott vagyunk, ha meghívunk. Ezenkívül bálókban, helyben és a környéken, de voltak fellépéseink országos fesztiválokon, jártunk külföldön, például Szerbiában, Szlovákiában. Perbál és Budajenő németországi testvértelepüléseink, Gaildorfban és Uhrwaldban rendszeresen megfordul a zenekarunk.

– Amikor éppen nem klarinétozik, milyen zenét hallgat legszívesebben?

– Bármilyen zenét, ha az jó: dzsessz, rockot, klasszikusokat, de akár klezmer is. Klezmer zenét egyébként játszottam is.

– Mondjuk az a fajta zenélés, amit művel, nem áll annyira távol a vendéglátástól, ami a tanult és gyakorolt szakmája, kenyérkeresete...

– Valóban, mindkettő mögött az áll, hogy érdekelnek az emberek, szeretek ismerkedni, erre a vendéglátásban is módomban nyílik, talán ezért választottam. Szakács-felszolgálóként végeztem a Tavernában. Utána a Pílvaxban dolgoztam egy évet, nyaranta pedig Balatonfüreden voltam egy wellness szállóban.

– Hogy került a budakeszi Stadtba?

– Tavaly Németországban dolgoztam, de aztán az a munkalehetőség megszűnt, hazajöttem, és a Stadt egyik oszlopos tagja, *Gomez kollégám* (*Őt Olvasónk, még ha nem járnak is a Stadba, bizonyára ismerik – a Szerk.*) szólt, hogy lenne itt helyem. *Gomez* is perbáli, onnan az ismeretség.

– Említette, hogy nemcsak felszolgáló, hanem szakács végzettsége is van.

– Igen, szeretek is főzni, de séfként még nem dolgoztam, így csak a család vagy a barátok örömeire főzőcskézem. Egyébként gyerekkorom óta.

– Ha már annyit beszéltünk sváb hagyományokról, elmondana egy tipikus sváb perbáli receptet?

– Szívesen, öreganyámtól tanultam, babos tészta a neve, egyszerű elkészíteni, és finom. Megfőzzük először a babot, majd a grízzel együtt megpirítjuk. Közben kifőzzük a metélt tésztát, igyekezzünk, hogy mindkettő egyszerre készüljön el. Ha a tészta is kifőtt, az egészet összekeverjük, sóval, borssal ízesítjük, ennyi.

Borz Tóbiás

A Kövér Hattyúk Zenekar

Pregitzer Gábor harmonika/vokál
Forgács Péter tenor-bariton kürt
Reisner Tamás szárnykürt/vokál
Landszmann Zsolt pouzan
Tóth Bence tuba
Pregitzer Zoltán klarinét
Ruzsinszky Attila